

[Henry Christensen.]

meget. Det går jeg ud fra at hr. Per Hækkerup vil gøre sit til ikke skulle blive tilfældet igen, selv om jeg kan have nogen tvivl derom.

Ellers skal jeg give hr. Per Hækkerup blot et par enkelte svar på hans synspunkter. Han siger, at regeringsforslaget ikke er omkostningsdæmpende. Det mener jeg det er. Han siger, at refusion af dyrtidsportioner er molboagtigt og asocialt. Mener han virkelig, at det er molboagtigt og asocialt at være optaget af, hvad der er afgørende for at sikre eksport, industriproduktion, beskæftigelse, det, som dette forslag tilsigter; og som hr. Per Hækkerup ikke havde noget alternativ til?

Jeg tror, vi må opfordre regeringen og folketinget til nu at føre denne debat, hvor vi siger meget til hinanden, og hvor jeg også prøver at provokere socialdemokratiet en lille smule, ikke mindst fordi jeg læste, at hr. J. O. Krag forleden dag forklarede, at han ikke havde noget at foreslå i den nuværende situation ud over valg- og mistillid til regeringen, det, som han har hentet — det vil jeg såmænd medgive ham — også fra forrige oppositioner. Men ellers vil jeg gerne alvorligt sige, at jeg virkelig mener, at problemet hurtigt at få en bedre balance imellem, hvad dette land producerer, hvad det indtjener, og hvad det forbruger; er så fundamentalt vigtigt, at hensynet til at diskutere, hvad der er fornødent, burde overveje alle andre elementer i den debat, vi i dag fører i det høje ting.

Niels Helveg Petersen: Sidste år gik de fleste forudsigelser for 1970 ud på, at kildeskatten var blevet strammet så kraftigt, at en betydelig neddæmpning af aktiviteten ville sætte ind. Sådant er det ikke gået. Den økonomiske aktivitet i landet er meget høj, forbruget er højt, der er stor byggeaktivitet og fuld beskæftigelse. Inden for visse geografiske områder og i en hel del brancher er der i dag en udtalt mangel på arbejdskraft, og udviklingen af betalingsbalancen giver derfor heller ikke anledning til optimisme, endnu er der ikke sikre tegn til, at en bedring er på vej. Udviklingen i udlandet peger på en fortsat høj aktivitet med gode muligheder for eksportfremgang; hvis den indenlandske efterspørgsel holdes i ave-

Vanskelighederne i vor økonomi hænger meget nøje sammen med den høje aktivitet. Det er ikke stagnation eller tilbagegang, vi slås med, men et for hurtigt opsving i efterspørgsel og import, som udgør en trussel mod betalingsbalancen. I en sådan situation er et økonomisk indgreb på sin plads. Det vil ikke være forsvarligt at lade stå til og lade valutaudviklingen skøtte sig selv. En sådan politik kan en opposition uden ansvar og uden ansvarsfølelse boltre sig med, men det kan ansvarlige regeringspartier ikke.

Det første krav, man måtte stille til et økonomisk indgreb, måtte være, at det fik ret øjeblikkelige virkninger. Alt peger på, at det er i løbet af sommeren og det tidlige efterår, at problemerne vil være størst. Af hensyn til beskæftigelsen måtte man videre på forhånd føle sig tiltalt af en form for indgreb, der på én gang kunne virke som en bremse på omkostningerne og på den anden side forhindre en stigning i efterspørgselspresset til gavn for eksportindustrien. Ud fra denne grundbetragtning formuleredes oplægget af 30. april, som blev forelagt her i tinget og for arbejdsmarkedets parter.

Regeringens oplæg byggede som bekendt på, at lønmodtagerne som erstatning for 3 dyrtidsportioner skulle have et særligt dyrtidsfradrag. Hvad lønmodtagerne skulle give afkald på i form af dyrtidsportioner, ville de få igen gennem lavere skat. Regeringens tilbud omfattede endvidere indgreb over for priser og avancer, udbyttebegrænsning og forbud mod friaktier i 2 år samt et tilbud om statens overtagelse af lønmodtagernes ATP-bidrag.

Det er klart erkendt fra lønmodtagerorganisationerne, at disse tilbud var udtryk for god vilje fra regeringens side. Det var en løsning med social balance, den ville have gavnlige virkninger på beskæftigelsen, og også dette har organisationerne erkendt.

Der er en forskel på det, regeringen foreslog den 30. april, og det, den daværende socialdemokratiske regering foreslog i 1967. I det, socialdemokratiet i sin tid foreslog, var der ikke nogen kompensation for lønmodtagernes afkald på en dyrtidsportion. Denne gang var der i forslaget indbygget en direkte erstatning til lønmodtagerne for de dyrtidsportioner, der ikke blev udbetalt.

På trods af, at disse tilbud var indeholdt i regeringens oplæg, afviste organisationerne